

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA, COM FRANCESC CASTELLÓ

"*Serviu el Senyor amb alegria*", diu el salm. "*Un santo triste es un triste santo*", diu una bonica dita castellana. "*Alegra't, filla de Sió*", canta tot l'Antic Testament. "*Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una alegria*", anuncià l'àngel als pastors, la nit de Nadal. Alegria al cel quan un pecador es converteix i alegria immensa –amb banquet i música inclosos, segons la paràbola del Pare bo i el fill pròdig– al cor de qui rep el perdó. Crida universal de Jesús a la felicitat, amb les benaurances, i desig i pregària, perquè també els seus deixebles tinguin una alegria plena com la seva. És missió del cristià difondre al seu entorn la joia de l'evangeli. Francesc ens ajuda a comprendre-ho, i a viure-ho.

N'hi hauria prou amb les seves tres cartes *de passió i de glòria*, per demostrar-ho. Escrites amb trets fermes i definits poques hores abans de morir, estaven preparades per una vida de joia serena, admirable i imitable. Podem dir que en Francesc ja havia estat gestat en la joia i l'humor. És prou coneguda la simpàtica pregària de la mare: primer, demana que el seu fill sigui sant; després que sigui intel·ligent, perquè "no voldria que se salvés per tonto"; finalment, si pot ser, "que sigui guapo, que a la nostra família, Senyor, no n'hi ha cap de lleig".

L'orfenesa fou per al nen ben aviat com un núvol que ja no desapareixeria de l'horitzó de la seva vida, sense ofegar, però, el sol de la fe i l'esperança que il·lumina i escalfa l'ànim. És l'alegria típica, dels misteris de goig del rosari, de la vida de Natzaret, sempre acompanyada d'estretors. Francesc Castelló va conèixer així, en primer lloc, l'alegria d'una família que s'estimava; el pare, mort, hi continuava present, en l'ànima de l'esposa que l'havia estimat amb un amor intens, pur i sincer –podem suposar que allí va aprendre en Francesc com ha de ser l'amor entre home i dona–, i que no se sentia sola en l'educació dels seus fills.

El nostre amic va experimentar a casa l'alegria del compliment del deure; al col·legi, l'alegria dels resultats que coronen l'esforç; en les seves entremaliadures d'infant, l'alegria del perdó de la mare, que eixampla el cor i deixa un regust d'agraïment que dura sempre. La mare el va introduir en la pregària, font secreta i inestroncable de joia, perquè allí s'alimenta la consciència de ser fills sempre estimats de Déu Pare.

No és d'estranyar, doncs, que, en morir la mare quan Francesc tenia 15 anys, reaccionés amb una fermesa semblant a la de la mare vídua, disposat a posar-se a treballar i carregar sobre les seves espatlles d'adolescent el sosteniment de la família. De fet, la tieta Maria donà suport als tres orfes i Francesc seguí els estudis. El suport de la tieta,

prova que Déu no els deixava, acreixia en el seu cor l'alegria, purificada ara amb un nou sofriment. Els biògrafs ens diuen que Francesc va perdre, amb ocasió de la mort de la mare, el color rosa de les seves galtes. Quan, junt amb les seves germanes, demanava a Maria que els prengués per fills, començava una nova etapa en la seva vida: provat com l'or en el gresol, Francesc es convertiria en un jove, que es feia estimar, sense ell adonar-se'n, per la serenitat i simpatia que irradiava.

A Barcelona, els anys passats a l'Institut Químic de Sarrià, i després a Lleida, s'enrolà en associacions apostòliques, amb càrrecs de responsabilitat, deixant una estela d'amabilitat, en el sentit més preciós de la paraula: digne de ser estimat. S'inscriu també en el Centre Excursionista. Amb gràcia conta com, acollits en una masia, van ser convidats a resar el rosari després de sopar, cosa que tot el grup va acceptar de bon grat, sense sospitar el llarg seguit de parenostres que seguirien al rosari: aquell bon home, comentava en Francesc, ens va fer "una postdata més llarga que la carta".

Ben segur que tots hem suposat que, de joves, els sants serien joves, i tant! Però veure'ls fotografiats, com és el cas d'en Castelló, amb la raqueta a les mans, disposat a una partida de tennis amb els amics, això ja és una altra cosa. Molts nois i noies, bons jugadors, se sentiran convidats, sens dubte, a posar una mica d'esperit a l'esport.

Ens agrada sobretot contemplar la seva foto de nuvi, obsequi per a la seva promesa. Com Mariona ho feu, qualsevol noia podrà mirar-se en aquesta mirada neta que penetra i dignifica i eleva, i els nois podran trobar-hi la maduresa i serenitat que també ells estan cridats a tenir.

Els operaris de la Cros contaven, i contenen encara, com era de bon tracte, tant que resultava ser, també per això, la persona ideal per fer-se càrrec de la factoria que l'empresa volia obrir a Sevilla. En Francesc, molt canaller, jugava feliç amb els fills de l'encarregat de manteniment, en les hores de vigilància que compartien a la fàbrica, i repartia felicitat, a la vegada que pa i cultura, entre els nens del barri del Canyeret.

A la presó es convertí en senyera d'esperança per als qui no eren prou forts ni prou arrelats en la fe per a superar ells sols la terrible prova. Així arriba, a la presó, l'experiència i testimoni d'aquella alegria singular, prèvia a la glòria: "*acaben de llegir-me la pena de mort i mai he estat més tranquil que ara... Una alegria interna, intensa, forta, m'envaeix tot... Tot estic envoltat d'idees alegres, com un pressentiment de la glòria.*"

Francesc, amb Sant Pau, també empresonat, ens diu: "*estigau sempre alegres en el Senyor... Res de mal humor, que això entristeix l'Esperit Sant... Que tothom us reconegui com a gent de bon tracte.*"